

gende Lovforslag. Jeg maa tilføje, at det ikke er med en ganske ublandet Følelse, at jeg har gjen-nemlæst Lovforslaget. Naturligvis har det glædet mig, at den høitagtede Regjering har taget Initia-tivet til at sikkre Kysterne paa Lolland og Falster, der ellers vilde være udsatte for efterhaanden at lide større Skade, men paa den anden Side har jeg ved at gennemlæse Lovforslaget fundet, at Udgifterne til Opførelsen af disse Diger, naar man gaar ud fra det Overflag, som er opstillet i Motiverne, og naar de skulle udredes paa den her foreslaaede Maade, vilde blive saa trykkende for de paagjæl-dende Egne, at disse ikke kunne bære dem. Naar jeg omtaler Lovforslaget, sfer det naturligtvis nærmest med de Forhold for Die, som findes paa Falster, og jeg haaber, at ærede Medlemmer fra Lolland vilde skildre Forholdene der. Lovforslagets § 1 taler om Anlæggelsen af et Dige imellem Elkengrø og Gjedser paa Falsters Østkyst af 12 Fods Høide. Elkengrø tror jeg imidlertid neppe er den rigtige Benævnelse; det er neppe det nordligste Punkt, der bør nævnes, idet der ligger en Landsby, som hedder Ulslev, til hvis Forder Diget absolut maa gaa. Dette Dige er i Motiverne anslaaet til at koste 170,000 Rb., men det er mig be-kjendt, at der af en Tekniker, nemlig Civilingenieur Hannemann, er forfattet et privat Overflag. Han er kommen til det Resultat, at Diget for at kunne beskytte imod en Stormflod som den sidste maa være 12 Fod høit ved Ulslev og 13½ Fod ved Gjedser, og han anslaar Udgifterne ved Opførelsen af et saadant Dige til 194,000 Rb. De Herrer vilde altsaa se, at der er en stor Forskjel tilfste imellem de to af mig nævnte Overflag. Foruden Digets Opførelse har den samme Inge-nieur troet det nødvendigt, at der paa Klintey ved Gjedser bliver en Afstraaing for at sikkre den sydlige Ende af Falster, hvor Digerne skulle have deres Støttepunkt, og denne Afstraaing har han anslaaet at ville koste 38,000 Rb. Naar vi lægge disse 38,000 Rb. til de 194,000 Rb., udkommer der en temmelig enorm Sum, nemlig godt og vel 230,000 Rb. Hvorvidt den sidste Foranstaltning er nødvendig, tør jeg ikke udtale mig om, da jeg ikke er saa godt kjendt med Forholdene der, som med dem ved Bøtø, men jeg maa antage, at det er nødvendigt. Selv om vi imidlertid gaa ud fra, at Digerne virkelig kunne opføres for den Sum, som er nævnt i Motiverne, forekommer det mig, at den Byrde, der paalægges de vedkommende Egne, er saa stor, at de ikke ville kunne bære den. Samlingen er saa langt fremrykket, og Nødvendigheden af at faae dette Lovforslag gjenemført vil derfor maasse medføre, at man maa overse Et og Andet. Jeg skal derfor slet ikke omtale den Maade, hvorpaa den høitærede Indenrigsminister tænker sig Kommissionen og Bestyrelsen til Ledelsen af Arbejderne sammensat; jeg tror nok, vi dristigt kunne overlade dette til den høitagtede In-denrigsminister. Derimod skal jeg med et Par

Ord tale om Befolningernes Fordeling. § 2 siger jo, at Udgifterne skulle udredes af de vedkommende Lodsieiere, og dertil spier § 5, at Sta-ten vil give et Bidrag af 55,000 Rb., men des-uaegt bliver der efter Regjeringens Overflag 115,000 Rb. tilbage, som blive at udrede af de Lodsieiere, hvis Eiendomme antages at ville blive beskyttede ved Di-gerne. Det tør antages, at der paa Sydfalster har været overflynnnet et Areal, der omtrent svarer til 600 Tdr. Hartkorn, idet nemlig de tre yderste Sogne og en Del af det fjerde have lidt betydelig. Naar disse 600 Tdr. Hartkorn skulle udrede et saa stort Beløb, bliver det, naar Beløbet skal forrentes og afdrages i 28 Aar, 15 Rb. aarlig pr. Tønde Hartkorn. Tager vi en almindelig Bondegard paa 50 Tdr. Land, der paa Lolland og Falster svarer omtrent til 7 Tønder Hartkorn, vil altsaa en saadan Bondegard faae en forøget aarlig Skat af 105 Rb., og de Herrer vilde vistnok give mig Ret i, at man ikke ubetinget kan paalægge en saa høi Skat. Der er Mange, som vistnok allerede have at svare alt, hvad de kunne bære, og som ikke kunne taale en saa forøget Byrde. Dertil kommer, at den Ulykke, som har rammet de Paagjældende, har rammet dem saa føleligt, at Skatteevnen maa siges at være bleven betydelig forringet, Noget, der jo ogsaa er anerkjendt af Regjeringen, idet den har aadnet en Mulighed for at frittage for Skatter saadanne Eiendomme, som Overflynnelsen har herget. Derfor vi derimod tage det private Overflag og derfra drage de 55,000 Rb., bliver Summen meget større, nemlig omtrent 294 Rb. pr. Tønde Hartkorn, eller en aarlig Udgift til Renter og Afdrag af omtrent 18 Rb. pr. Tønde Hartkorn; det bliver for en Gaard, som den, jeg har omtalt, 126 Rb. aarlig. De Herrer vilde se, at disse Ud-gifter virkelig ere saa enorme, at man neppe tør paalægge dem; især paa Eiendomme, der ere rammede saa haardt, som de, hvorom her er Tale. — Den høitærede Indenrigsminister sagde under Finantslovens 3die Behandling, da jeg havde tilladt mig at stille et Vædringsforslag angaaende denne Sag, at jeg, naar dette Lovforslag kom for, kunde faae Leilighed til at udtale mig om, hvorvidt dette Spørgsmaal virkelig var et nationalt eller ikke, men jeg tror dog ikke, jeg behøver at gaa ind derpaa. Jeg har med Opmerksomhed fulgt For-handlingerne om Digeloven i det andet Thing, navnlig ogsaa den høitærede Indenrigsministers Udtalelser, og det forekommer mig, at alle Udtalelserne gaa ud paa at betragte den Skade, der har fundet Sted, fra et nationalt Synspunkt. Naar den høitærede Minister selv har denne Opfattelse, — og den er jo godkjendt i det Lovfor-slag, han har forelagt os, — synes det mig, at det laa meget nær at vente, at Ministeren vilde have vist en større Smøbekommen overfor de skade-lidte Egne, end sfer er i Lovforslaget. Maa det endnu være mig tilladt at henvise til, at nasten